

nem v § 575 c. ř. s. přesně na čtrnáct dnů prodloužiti podáváním exekučních návrhů, kterým nelze vyhověti. Odvolací soud zvolil ještě jiný, třetí možný úsudek o povaze žaloby, pokládaje ji za žalobu vyklizovací, opírající se o mimosoudní výpověď. Ani tomu výkladu neodpovídá přesně sběh věci žalobkyní přednesený, jež ve výpovědi shledávala exekuční titul. O ten by ovšem již nebylo lze opřít žalobu vyklizovací, protože by došlo k hromadění exekučních titulů o témže nároku, což by se přičilo zásadě »ne bis in idem«, by nebylo dvakráte souzeno o téže věci, v kteréžto zásadě kotví též námitka rozsouzené věci. Ale, nehledíc ani k tomu, i kdyby bylo lze právě naznačený výklad odvolacího soudu schváliti, nelze žalobě vyhověti. Brání tomu předpis § 1114 obč. zák., zosřtený § 569 c. ř. s. Šlo by tu podle předpokladu odvolacího soudu o mimosoudní výpověď, která nenabyla účinku výpovědi soudní (§ 565 třetí odstavec c. ř. s.). Ji byl tudíž nájemní poměr skončen a uhasl vypršením výpovědní lhůty. Chtěla-li žalobkyně zabrániti tomu, by se mlčky nájemní smlouva neobnovila, musila podle § 569 c. ř. s. ve čtrnácti dnech po projití nájemného času, tedy po 3. lednu 1928 podati žalobu o vrácení najatého předmětu. To žalobkyně opominula, podavši žalobu až 29. března 1928. Žalobu tu nemohl nahraditi exekuční návrh podaný dne 4. ledna 1928, neboť záměna ta přičila by se i doslovu i smyslu zákona. Žádá-li zákon podání žaloby, nelze mu vyhověti podáním exekučního návrhu. Ten nepřichází podle ustanovení § 569 c. ř. s. vůbec v úvahu, protože zákon tam právě předpokládá, že nutno teprve exekuční titul zjednati. Byl-li však již zjednán, pak § 569 c. ř. s. vůbec neplatí, platí § 575 třetí odstavec c. ř. s., podle něhož ovšem nemůže míti účinek rušící mlčky učiněné obnovení nájemní smlouvy exekuční návrh zamítnutý, jak již shora dolíčeno. Na opominutí žalobkyně, že nepodala žalobu včas, ale za to podala návrh na povolení exekuce, nemění nic její snaha, vyčkati osud návrhu na povolení exekuce a nehromaditi snad zbytečně s tímto návrhem žalobu vyklizovací. Předpis zákona v § 569 c. ř. s. je nutkavý a nepřipouští výjimek ze své zásady, stanovené v zájmu nepochybné jasnosti v otázce, jak a kdy se zaniklé nájemní smlouvy mlčky obnovují. Měla-li žalobkyně za to, že má dvě souběžné možnosti, zjednati své výpovědi z 26. prosince 1927 platnost, a nechtěla-li obou použití zároveň, šlo nebezpečí volby, které z nich má použití, na její vrub. Zvolila-li cestu, která se pak podle příslušných rozhodnutí v postupu stolic ukázala býti neschůdnou, nemůže se již vrátiti k možnosti druhé, ana tato je zákonem časově obmezena a zákonná lhůta mezitím již vypršela. Měl proto odvolací soud i se svého právního hlediska změnou prvního rozsudku žalobu zamítnouti.

Čís. 9003.

Průkaz podle § 9 ex. ř. musí býti podán i v případě notoriety nástupnictví. Nestačí označení vymáhající strany na rubru jménem a příměním s připojením slov »jako dědic« (toho, pro něhož zní exekuční titul).

Předpis § 269 c. ř. s. jedná jen o důkazu skutečnosti u soudu přednesené.

(Rozh. ze dne 31. května 1929, R II 198/29.)

Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Upomínací žalobou okresního soudu je zjištěno, že žalobcem byl Adolf G., obchodník v U., nikoliv vymáhající věřitelka Kateřina G-ová. Podle § 9 ex. ř. pro jinou osobu, než která jest v exekučním titulu označena jako oprávněná, může exekuce jen potud míti místo, pokud listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými prokáže, že nárok v exekučním titulu uznaný přešel na osobu, jíž jest exekuce navržena. Ježto v projednávaném případě vymáhající věřitelka Kateřina G-ová neprokázala, že přešel na ni nárok, pro který vede exekuci, ani ve své exekuční žádosti to netvrdila, rekursní soud zamítl z toho důvodu její exekuční žádost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Právem poukázal rekursní soud k předpisu § 9 ex. ř. Podle tohoto předpisu bylo věcí vymáhající věřitelky, by prokázala listinou veřejnou nebo veřejně ověřenou, že na ni přešel nárok v exekučním titulu uznaný. Toho stěžovatelka neučinila a nemůže se odvolávati na předpis § 269 c. ř. s. a § 78 ex. ř., podle nichž nepotřebují důkazu skutečnosti u soudu známé, neboť § 9 ex. ř. nepřipouští důkaz o nástupnictví jinými průvody, než listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými a neuznává tedy ani platnosti zásady o notorietě (srv. také rozh. čís. 2066 sb. n. s.). Mimo to jedná § 269 c. ř. s. právě jen o důkazu skutečnosti, která však musí býti u soudu přednesena (§ 76 c. ř. s.), by k ní mohlo býti přihlíženo) (srov. rozh. čís. 2761 sb. n. s.). Označení vymáhající strany na rubru (§ 54 čís. 1 ex. ř.) jménem a příjmením s připojením slov »jako dědička«, nestačí právě tak, jakoby nestačil dodatek »jako postupník« nebo »jako obdarovaný« a pod., neboť zákon žádá průkaz veřejnou nebo veřejně ověřenou listinou. Netřeba se obíratí další otázkou, zda i zabavení vymáhané pohledávky pro jinou osobu bylo překážkou povolení exekuce, neboť z tohoto důvodu rekursní soud nezamítl exekuční návrh.

Čís. 9004.

Jen v nezákonném postupu, jenž se udál za soudního řízení, lze spatřovati zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 1. června 1929, R I 326/29.)

Soud první stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání žalované. Odvolací soud zamítl odvolání podané pro zma-